

ת"פ 25558/11/17 - מדינת ישראל נגד עלייאן הלסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25558-11-17 מדינת ישראל נ' הלסה (עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים

המאשימה

נגד

עלייאן הלסה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נמיר
אדלבי

הנאשם

גזר דין

הרקע:

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1)+(2) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, ובעבירה אחת של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק האמור. ההסדר לא כלל הסכמה לעונש.

2. כתב האישום המתוקן כולל בחובו שני אישומים, כדלהלן:

א. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 6/7/2017 פרס הנאשם את מרכולתו על מדרכה ברחוב הגיא בירושלים. חמישה שוטרי מג"ב שסיירו במקום ביקשו ממנו להתפנות, מאחר שהפריע לעוברים ושבים. הנאשם התעלם מבקשת השוטרים, וסירב לפנות את מרכולתו. בהמשך הנאשם סירב להזדהות באמצעות תעודה מזהה לפני השוטרים, סירב להתלוות אליהם והתנגד למעצרו. הנאשם התפרע, דחף את השוטרים בידיו והצליח להשתחרר מאחיזתם.

בתגובה לכך שהשוטרים חידשו את אחיזתם בנאשם, הוא השליך כיסא לעבר אחד השוטרים, ופגע בראשו.

ב. על פי עובדות האישום השני, ביום 2/11/2017 ביצעה משטרת ישראל פעילות יזומה בג'בל מוכבר בירושלים.

הנאשם רץ לעבר אחד השוטרים, והשליך לעברו אבן גדולה ממרחק של כ-20 מטר. האבן פגעה ברגלו של השוטר. הנאשם המשיך בריצה, הגיע לשוטר והיכה אותו בפניו באגרופו.

במהלך מעצרו קרא הנאשם לעבר השוטרים: "אללא אכבר" ו"לשחרר את אל אקצה".

תמצית טיעוני הצדדים:

3. המאשימה סבורה כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים בגין כל אחד מהאישומים. לטענתה, מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם באישום הראשון נע בין 8 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, ומתחם העונש ההולם למעשה העבירה באישום השני נע בין 10 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 10 חודשים בשל מעשיו באישום הראשון, ועונש מאסר למשך 12 חודשים בגין העבירות שבאישום השני.

בטיעוניה עמדה המאשימה על הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם, על פרק הזמן הקצר שחלף בין שני האירועים, ועל כך שהעבירות באירוע השני בוצעו על רקע אידיאולוגי.

לזכותו של הנאשם זקפה המאשימה את הודאתו, ולחובתו זקפה את עברו הפלילי. לטענתה, שיקולי הרתעת היחיד והרבים מצדיקים גם הם להחמיר בעונשו של הנאשם.

4. הסנגור מצדו סבור כי אין הצדקה להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה העולה על 6 חודשים. לעמדתו, ניתן לקבוע מתחם ענישה אחד למעשי העבירה בשני האישומים, שכן בשני האירועים הנאשם פעל לבדו מול משטרת ישראל. לטענתו, קריאותיו של הנאשם במהלך מעצרו באישום השני אינן מלמדות בהכרח על קיומו של רקע אידיאולוגי, שכן יתכן והן נאמרו מתוך כעס כלפי השוטרים, בעקבות האירוע באישום הראשון. מכל מקום, טען הסנגור, הרף התחתון של מתחם הענישה באישום הראשון אינו כולל עונש של מאסר בפועל, ובאישום השני אינו עולה על 4 - 5 חודשי מאסר.

לטענת ההגנה, חומרתו של האירוע באישום הראשון נמוכה בהרבה מזו של האירוע באישום השני. באירוע הראשון, כך נטען, הנאשם לא נקט באלימות חמורה, ופעל שלא לאחר תכנון, אלא כתוצאה מכך שהשוטרים ניסו להרחיק אותו מהמקום.

5. הנאשם בדבריו לפני בית המשפט טען כי הוא אינו אדם מסוכן, כי אם היה מבקש לפגוע בחייל לא היה מיידה את האבן ממרחק, וכי דחף את החייל בכתף, כמו באגרופ, ולא כנטען על ידי המאשימה. עוד טען כי הוא מבקש שיוצג סרטון על מנת להוכיח כי האבן שיידה בשוטר פגעה ברגלו.

דין ומסקנות:

עמוד 2

6. בפתח הדברים יש להבהיר כי לא ניתן לקבל את טענות הנאשם כי האבן אותה יידה לא פגעה בשוטר, וכי לא הכה את השוטר באגרופו. טענות אלה סותרות חזיתית את עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הנאשם הודה, ועל פיהן הורשע. עובדות כתב האישום, הן אלה שישמשו תשתית לגזר הדין שייגזר (השוו: ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל 7/6/2005).

7. מקובלת עליי עמדת המאשימה כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאירועים.

סעיף 40יג לחוק העונשין מורה:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג)..."

בפסיקה נקבע כי פרשנות המונח "אירוע" בהוראת החוק הנ"ל תיעשה בהתאם למבחן הקשר ההדוק, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. קשר כזה יימצא בין עבירות שיש ביניהן סמיכות זמנים, או כאשר הן חלק מאותה תוכנית עבריינית, אף אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה, ואף כאשר ניתן היה להפריד ביניהן ולחדול לאחר ביצוע כל אחת מהן (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל 29/10/2014). העובדה שמעשי העבירה בוצעו ביחס לקורבנות שונים ובמקומות שונים, אינה מחייבת קביעה כי אין מדובר באירוע אחד, כל עוד המעשים מהווים מסכת עבריינית אחת (**שם**, כב' השופט פוגלמן, וכן רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל 7/5/2015).

שני מעשי העבירה שביצע הנאשם אינם מהווים מסכת עבריינית אחת. העבירות נעברו במועדים שונים, כלפי נפגעי עבירה שונים, שלא תחת אותה תוכנית עבריינית ושלא למטרות זהות. באירוע הראשון הנאשם התנגד לפעולות אכיפה שננקטו כלפיו באופן אישי על ידי השוטרים. באירוע זה, הנאשם תקף את השוטר לאחר שסירב להיענות לדרישת השוטרים ממנו לפנות את מרכולתו ולהפסיק את ההפרעה במקום, ולאחר שהשוטרים הצליחו לחדש את אחיזתם בו. לעומת זאת, נסיבות האירוע השני מלמדות כי הנאשם פעל במהלכו על רקע אידיאולוגי. באירוע זה השוטרים לא נקטו פעולות אכיפה כלפי הנאשם באופן ממוקד, אלא ביצעו פעילות יזומה במקום. הם לא דרשו דבר מהנאשם, ולא התרחשה ביניהם אינטראקציה ישירה אחרת קודם לאירוע. למרות זאת, הנאשם הסתער לעבר אחד השוטרים, יידה

לעברו אבן והכה אותו. הקריאות שקרא הנאשם בעת מעצרו, "אלללל אכבר" ו"לשחרר את אל אקצה", מסירות ספק בנוגע למניע של הנאשם לביצוע מעשיו.

8. כפי שנקבע לא אחת, תקיפתו של שוטר הממלא את תפקידו פוגעת לא רק בשלומו, בבריאותו ובזכויותיו של השוטר ככל אדם הזכאי לשמירה על זכויות אלה, אלא פוגעת גם בשלטון החוק, ביכולתו של השוטר למלא את תפקידו ולהילחם בפשיעה.

בהתייחס לעבירה זו נקבע בפסיקה כי:

"העבירה של תקיפת שוטרים והעלבתם הינה עבירה חמורה הפוגעת באושיית שלטון החוק. השוטרים עמלים יומם ולילה להבטיח את הסדר הציבורי ואת בטחון הציבור ושלומם. הם חשופים לפגיעה מצד עבריינים והם יותר מכל בעל תפקיד אחר, זקוקים להגנתו של בית המשפט בכך שיכביד את ידו על מי שפוגע בהם ומעליב אותם."
(ע"פ (חי') 15150-11-08 אבו שקארה נ' מדינת ישראל 22/1/2009)

הנאשם אשר השליך כיסא לעבר ראשו של שוטר אחד, ויידה אבן גדולה לעבר רגלו של שוטר אחר, ולאחר מכן היכה אותו באגרוף בפניו, פגע פגיעה ממשית בערכים החברתיים המוגנים הנ"ל.

9. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות הוא מלא. הנאשם, והנאשם בלבד, ביצע את מעשי העבירה, והוא זה שנושא באחריות להם.

עובדות כתב האישום מלמדות כי באירוע הראשון הנאשם לא פעל לאחר תכנון מראש, אלא בתגובה לדרישתם של השוטרים ממנו לפנות את המקום. גם באירוע השני הנאשם לא תכנן תכנון ממשית את מעשיו, אלא פעל בעקבות נוכחותם של השוטרים במקום. יחד עם זאת, ריצתו לעבר השוטר תוך שהוא אוחז באבן, ולאחר ידויה המשך ריצתו לעבר השוטר והכאתו באגרוף, מלמדים על תכנון כלשהו, גם אם מידי וקצר מועד.

כפי שפורט לעיל, הנזקים שהיו צפויים להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות הינם פגיעה בגופם ובבריאותם של השוטרים, בשלטון החוק וביכולתה של משטרת ישראל לבצע את מלאכתה.

בפועל, על אף שהכיסא אותו הנאשם השליך, האבן אותה יידה והאגרוף באמצעותו היכה פגעו בשוטרים בפועל ממש, הם לא נחבלו כתוצאה מהם, ולא נגרם להם נזק פיזי. אולם, אין ספק כי מעשיו של הנאשם הכבידו על פעילותם של השוטרים, ואילצו אותם להסיט את משאביהם, תשומת לבם ופעילותם אל עבר טיפול בעבירות שביצע.

העובדה שהעבירות באירוע השני בוצעו על רקע אידיאולוגי, כפי שפורט לעיל, מהווה נסיבה המעצימה את חומרתו של מעשה העבירה (השוו: ע"פ 7517/15 מדינת ישראל נ' עביד 9/3/2016, ע"פ 3057/13 מדינת ישראל נ' פלוני 2/7/2013, ע"פ 2826/15 עביד נ' מדינת ישראל 7/6/2016).

10. לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (השוו: רע"פ 1544/16 זבידא נ' מדינת ישראל 25/2/2016, רע"פ 4182/14 עידא נ' מדינת ישראל 9/7/2014, רע"פ 2222/13 חיחאשוילי נ' מדינת ישראל 2/5/2013, ת"פ (שלום י-ם) 17456-02-17 מדינת ישראל נ' ראזם 6/11/2017, ת"פ (שלום י-ם) 2724-02-16 מדינת ישראל נ' רווישד 17/10/2017, ת"פ (שלום ב"ש) 6384-10-15 מדינת ישראל נ' איבגי 29/5/2016, ת"פ (שלום י-ם) 6747-05-15 מדינת ישראל נ' קרדי 15/3/2016, ת"פ (שלום י-ם) 31684-05-12 מדינת ישראל נ' טל 28/10/2015, ת"פ (שלום י-ם) 14965-01-13 מדינת ישראל נ' אבו רקבה 26/3/2015, ת"פ (שלום י-ם) 22332-04-11 מדינת ישראל נ' מויאל 18/12/2014, ת"פ (שלום ק"ג) 13445-03-13 מדינת ישראל נ' אילן אזנקוט 10/3/2014) אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם באישום הראשון נע בין מאסר, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל, ולמעשה העבירה שביצע באישום השני בין מספר חודשי מאסר בפועל, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

11. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחמי הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הנזקים שיגרמו לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו. עוד יש להתחשב בהודאתו, אשר חסכה מזמנם של העדים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת.

לחובתו של הנאשם עומדת הימנעותו מליטול אחריות מלאה על מעשיו, כפי שעולה מדבריו לפני בית המשפט. עוד עומדים לחובתו של הנאשם פרק הזמן הקצר שחלף בין שני האירועים, והרשעתו הקודמת בעבירות של הפרעה לשוטר והתנהגות פסולה במקום ציבורי, בגין הוטל עליו עונש מאסר בפועל למשך חודשיים. ברם, להרשעה קודמת זו משקל מוגבל, שכן זו נעשתה לאחר שהוגש נגדו כתב האישום בהליך זה, בשל עבירה שבוצעה קודם לביצוע העבירות בהן הורשע בהליך זה.

12. לאור כל האמור, אני סבור כי העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקם התחתון יחסית של מתחמי העונש ההולמים הנ"ל, וכי יש להטיל עליו עונש כולל לשני האירועים, שיבטא חפיפה מסוימת בין שני מתחמי הענישה, אך יצטבר לעונש אותו הוא מרצה.

13. אני אפוא דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 10 חודשים, החל מיום מעצרו (2/11/2017), שירוצה במצטבר לעונש המאסר אותו הוא מרצה.

ב. מאסר למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירה של תקיפת שוטר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ח, 12 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.